

Κι ἂν θέλετε στὸ μέλλον νὰ μὴ συμβαίνουν παρεξηγήσεις, νὰ μᾶς ὑπογραμμίζετε μὲ κόκκινες γραμμὲς τὶς ἀλήθειες, κ' ἔτσι νὰ τὶς διακρίνουμε ἀπὸ τὰ ψέματα καὶ νὰ ξέρουμε τί νὰ κάμουμε. Τί λέτε, σὰς συμφέρει αὐτό; Μὰ ἀφοῦ δὲν τὸ κάνετε πῶς θέλετε ὁ ἀγράμματος λόγος νὰ μὴ θαυμάζη τοὺς διάφορους Πολυβίους Δημητρακοπούλους, τοὺς ὁποίους τοῦ φουρνίζετε γιὰ μεγαλοφυΐες; Βλέπετε πῶς ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ πολιτικὰ ζητήματα, ὥστε καθέννας ἀπλὸς ἀσπὸς νὰ λαβῆ ἐδηγίαις ἀπὸ τὸν κομματάρχην του, ὁ ὅποιος;—Ρωμιὸς μπαγαπόντης ἐνδιαφερόμενος—θὰ ἔχη ἀνακαλύψει, ἴσως προτοῦ τὸ πολιτικὸν ἄρθρον τυπωθῆ, καὶ τὸν αἰώνιο δάκτυλο, δηλαδή τὴν ἀφορμὴν ποὺ τὴν προκαλέσει. Ἡ δὲ ἀγραμματοσύνη των δὲν τὸν ἀφίνει; νὰ δῆ πέντε δάκτυλα, καὶ μάλιστα ἀνοιχτὰ, ποὺ ἀσφαλισμένοι μέσα ἀπὸ τὸ τράστ τῆς κακοηθείας σας τοῦ πετᾶτε κατὰμουτρα. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πῶς νὰ μὴ πληθαίνουν τὰ μυστικὰ αὐτῆς τῆς ζωῆς; Καὶ θὰ πληθαίνουν πολὺ ἐπικίνδυνα γιὰ πολὺ ἀκόμα, ἐνὸς οἱ κάπως γραμματισμένοι ἀπὸ τοὺς γράφοντας δὲν ἀποφασίσουν νὰ σπᾶσουν τὴν ἐπιχρύση πένκ τοῦ γραφείου τους καὶ νὰ πιάσουν στὰ χέρια τους σφιχτὰ τὴν ἀληθινή, ἐκεῖ κάπου ριχμένη, ξύλινη. Γιὰ τὰ κολοκυθοκέφλα αὐτῶν τῶν σαπιανθρώπων εἶναι πλέον ἢ γερὴ. Μὰ γι' αὐτὸ χρειάζεται κάποια αὐταπάρνηση πρῶτα. Γιὰ τοὺς πολλοὺς ἀγραμματούς δὲν ἀξίζει; νὰ μιλήσῃ κανεὶς. Γι' αὐτοὺς ὅλους εἶναι ἄνθρωπος πρέπει νὰ καταριέται τὴ φύση, ποὺ τοὺς ἔδωκε σχῆμα ὅμοιο μὲ τὸ δικό του. Ὁ ἀνθρώπινος ἐγωϊσμός του προσβάλλεται καίρια, ποὺ δὲν τοὺς βλέπει νὰ περπατοῦν μὲ τὰ τέσσερα. Γι' αὐτοὺς ἀρκεῖ ἕνας χαριεντισμὸς τοῦ κ. Δημητρακοπούλου—ὁ ὁποῖος ἐνθους φερόμενος ἐπὶ τοῦ πτερωτοῦ Πηγάσου ἐστεφανώθη παντοῦ καὶ πάντοτε κατὰ τὰς πολυωνύμους φιλολογικὰς καὶ ἐπιστημονικὰς καὶ καλλιτεχνικὰς ἐργασίας του—νὰ τοὺς κάμῃ ὥστε νὰ βροντοφωνοῦν: Ὁ πανελληνίου καὶ πανευρωπαϊκῆς φήμης κατὰχρυσος καὶ μεγαλειόβουλος εὐρετῆς τοῦ Μυστικοῦ τῆς Ζωῆς (!) εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνώτερος, θαυμασιῶς ὑπέρτερος ἐκείνων οἱ ὁποῖοι σχετικῶς πῶς ἠδυνήθησαν ν' ἀρπάσωσι τὸν ἐν τῷ κυκεῶνι—ἐδῶ κάθε Ρωμιὸς τὰ χάνει—ἐπιχερμαμένον μίτον τῶν μυστηρίων—ἀτιμὲς λέξεις τί δὲν κάνετε. . . —διὰ τῶν ὁποίων ὑφίσταται τὸ Σύμπαν (!) Καὶ παρακάτω: Σπανίως τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος εἶδε μέχρι σήμερον καὶ σπανίως ἴσως εἶδε ἐν τῷ μεμακρυσμένῳ μέλλοντι τοιαύτας πο-

λυτιμοτατας πρωτοτυπίας, τοιαύτην αἰθερίαν διαύγειαν ἀνθηρᾶς μεγαλοφυΐας—ἐδῶ βάλτε ὅ,τι θέλετε· θαυμαστικὸν, ἐρωτηματικὸν—τὴν ὁποίαν ἀπεκρυστάλλωσεν ἐν τῇ Συγγραφῇ ταύτῃ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ζωῆς ὁ κ. Δημητρακόπουλος. Καὶ πῶς κάτω: Ὁ κ. Δημητρακόπουλος—βαρέθηκα μὰ τὴν ζωὴν μου γράφοντας τὸ σεβαστὸν ἔνομά του—ἀφίκετο ἐνταῦθα—πρόκειται περὶ τῆς χρυσοφόρου Αἰγύπτου—φίρων ἰδιαιτέρων πρὸς τὸν μέγαν αὐτοῦ σκοπὸν γράμμα παρ' ὕψηλῳ ἐν Ἀθήναις προσώπου, ἀπευθυνόμενον πρὸς τὸν κ. Μπενάκη καὶ Ρόστοβιτς Βέη. Τὰ πῶς κάτω δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν. Γιὰ τοὺς περιέργους, στὸ γραφεῖο τοῦ «Νουμά» ἔχουν κατατεθῆ δύο φύλλα τῆς 31/13 Ἰανουαρίου 07 καὶ 11/24 ἰδίου 07 τῆς Ἀλεξανδρινῆς πατριωτικῆς ἐφημερίδος «Βυζάντιον». Μπορεῖ νὰ χρησιμεύσουν σὲ πολλοὺς γιὰ παράδειγμα πῶς νὰ ἐργασθοῦν γιὰ τὴν ἐξάπλωσιν τῆς μελλούσης μεγαλοφυΐας τους. Βλέπετε πῶς αὐτὸ τὸ Μυστικὸν τῆς Ζωῆς δὲν τὸ ξέρουν ὅλοι. Καὶ σὰς βεβαιῶ πῶς οἱ φεσοφόροι πατριῶτες τῆς Αἰγύπτου συγκινήθησαν ἀρκετὰ, ἔτρεξαν καὶ κλαίοντες, σὺν τοὺς δικούς μας ἐδῶ τὸ καλοκαίρι μὲ τὴν ἀξίωση τοῦ Ὁθωνοῦ, ἐκπέθησαν τρέμοντες εἰς τὴν ἐντροπαλῶς (!) ἐκτεινόμενην χεῖρα τῶν ἀντιπροσώπων τῆς μεγάλης ἀωνύμου ἐταιρίας ἐπὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως τῆς ἀγραμματοσύνης καὶ τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν νεωτέρων ἀπογόνων τοῦ Ἑλληνος Δημητρακόπουλος καὶ Σια, τὸν χρυσῶν ὀβολῶν των πρὸς ἐνθάρρυνσιν καὶ ἐξακολούθησιν τῆς ἐθνοσωτέρας αὐτῶν ἐνεργείας πρὸς ὄφελος τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς—βλακειᾶς. Καὶ ἔτσι, ἡ Ἀλεξανδρινῆ ἐφημερίδα ἐπῆρε—ὅπως ὁ κύριος διευθυντῆς τῆς ποθοῦσε—Ἀθηναϊκὸν στίλ, οἱ πατριῶτες Ἀλεξανδρινοὶ ἐπέρασαν μίαν ἐσπερινὴν πλήρη συγκινήσεων καὶ παθῶν στὸ ξενοδοχεῖο «New Khedivial» καὶ ἡ ἀνώνυμος ἐταιρία ἔτριβε τὰ χέρια τῆς—πῶς, ἔχει ἡ ἐταιρία χέρια; καὶ βρῆκε τὸ κλίμα τῆς Αἰγύπτου πολὺ ζεστό. Ποιὸς λοιπὸν φταίει γιὰ ὅλ' αὐτὰ; Μὰ φυσικὰ. Ἡ μόνη ἀντίδραση ποὺ τοὺς ἔγινε ἐκεῖ κάτω ὅπου ἐπὶ πτερωτῶν Πηγάσων—ποιὸς ξέρεῖ μὲ ποῖο σαπιοκάραβο ἦλθαν—εἶταν ἐνκ' ἠχηρότατο γέλοιο τριῶν νέων ἐνκ' βράδῳ, σ' ἕνα κεντρικὸν δρόμον τῆς Ἀλεξανδρείας μπρὸς στὴν ξαφνικὴ παρουσίαν πρῶτα τοῦ κ. Ἰωάννη Πολέμη καὶ κατόπι, καμιά σαρανταρὶχ βήματα πίσω, τοῦ ὑπὸ μάλης φέροντος τὴν πολυτίμον κιβωτὸν τοῦ Μυστηρίου τῆς Ζωῆς κ. Δημητρακοπούλου καὶ—ποιοῦ ἄλλου νομίζετε;—τοῦ κ. Γερσάιμου Βώκου! Εἶχεν ἐρ-

θει κι αὐτὸς νὰ κάμῃ διάλεξιν «Περὶ τῆς νέας πατριωτικῆς τάσεως τοῦ συγχρόνου Ἑλληνικοῦ Θεάτρου» καὶ νὰ ἀπαγγεῖλῃ σκηναὶς ἐκ τῆς «Κιτταχῆς», «Κασιανῆς», ἴσως ἂν δὲν γελιέται καὶ τοῦ «21». Γιατί τάχα ὄχι;

ΝΤΑΛΗΣ

ΑΝΟΙΧΤΟ ΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΓΛΩΣΣΙΚΟ ΖΗΤΗΜΑ (*)

Διαβάσετε τὸ γράμμα μου, βάζω ὅλα μου τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ πῶ ἐκεῖνο ποὺ θέλω, ὥραϊα, νόστιμα, καθάρα, πιταρένια καὶ... μὲ κεραιώνετε μὲ ἕνα αὐτὴν γλώσσαν αὐτὴν ἀποκαλῶ ἀνόητον, ἐπειδὴ οὐδὲν ἐνόησα. Δηλαδή ἡ γλώσσά μου σὰς ἐμποδίζει νὰ καταλάβετε ὅσα ἔλεγα (καὶ τὰ ὁποῖα δὲν εἶταν βέβαια ἀνόητα ὡς γινώμενες ἐξυπνων ἀνθρώπων). Διαβάζω καὶ γὼ τὰ γράμματά σας, προσπαθῶ, ἰδρῶνω νὰ μπῶ στὸ κεφάλι σας, καὶ βλέπω ὅτι δὲν τὸ κατορθῶνω. ich kann mich nicht himeindenken μέσα σας. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι δὲν φταίει τώρα ἡ γλώσσά σας, ἢν κἀγὼ ἐσπούδαζα ποτε, ἀλλὰ οἱ ἰδέες σας, τὶς ὁποῖες ἐκφράζει. Δὲν σὰς τὸλεγα; Δὲν συνεννοοῦμαστε.

Ζοῦμε στὴν ἴδια πόλιν καὶ ὅμως ὁ καθένας μας βλέπει ἄλλα. Ἐμεῖς περπατοῦμε στοὺς δρόμους τῆς, ζεσταίνουμε στὴν λιακάδα τῆς, σεριανίζουμε στὸ Ζάππειο, πλέκουμε ὄνειρα στὴν ἀμμουδιὰ τῆς φαληρικῆς ἀερογυαλιᾶς, πίνουμε μπύρα, ἀγοράζουμε ψωμί ἀπὸ τὰ ψωμάδικα, σαρδέλες ἢ μουστάρδα ἀπὸ τὸν μπακάλην, κοιμούμαστε στὰ κρεβάτια μας, μεταχειρίζομαστε λίφτ, γκαζὶ καὶ ἠλεκτρικὸ, τέλος πάντων κατοικοῦμε στὰ σπίτια μας.

Ἐσεῖς πάλι στρωθήκατε στὸν Παρθενῶνα· τὸ ξέρω ποὺ θὰ διαμαρτυρηθῆτε, ἀλλὰ ἐσυνήθισατε καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὸ καταλαβαίνετε· πιστέψτε ὅμως ἐμένα ποὺ σὰς βλέπω· τὸ λέω χωρὶς καμιά ὑπερβολή, καὶ μόνον μὲ μιὰ μικρὴ μεταφορά. Θρονιαστήκατε λοιπὸν μέσα στὸν Παρθενῶνα· ὄνειρεύεστε τὴν Παλλάδα· σὰς ἐμφανίζεται ὄχι μόνον καθ' ὕπνου, ἀλλὰ καὶ μέρα μεσημέρι ὁ Μιλτιάδης· μιλάτε μὲ τὸν Πλάτωνα· (σὰς καταλαβαίνει; τὸ ρωτῶ χωρὶς νὰ φοβοῦμαι πᾶν νὰ «διαρραγῶ» τόσες φορές ἐξέφρασα τὴν δυσπιστίαν μου καὶ δὲν ἐπῆθα τίποτε).

(*) Κοίταξτε φύλλα 232, 233 καὶ 234.

Τὸ φύλλο τῆς λέξης ἢ κάποιος καὶ τὸ φύλλο τοῦ κισσοῦ, γιατί τὸ διάλεγε ὅτι ποὺ πατοῦσε στὸ ζοχικό του καὶ δὲν τᾶλλαξε πιά, τῶκορτε στὸ τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ τῶπαιρνε μὲζὶ του στὸ Παρίσι, νὰ τῶχη καὶ τὸ γεμιῶνα. Φέτο, διάλεξε πάλι, στᾶθηκε πάλι καὶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ νὰ τοῦ πῆ τὴν ἀσβεστὴν, ἀχάλαστη ἄγκλη, κοιτάζοντας τὸ ῥημονήσι, τὸ λιμάνι καὶ τὸ γιανό. Μὰ φέτο σὰ νὰ τοῦ ἔλειπε κάτι, σὰ νὰ μὴν ἐννοιῶθε μέσα του πιά τὴν ἡμερὴ τὴν ἠδονὴν ποὺ ἔχει νὰ σοῦ δώσῃ κι ὁ πικρότερος ὁ πόνος, ὅταν ξέρεῖς καὶ τοῦ κάνεις παντοτινὴ φωλιά στὴν καρδιά σου. Φέτο, σὰ νὰ τὸν πείραζε ἢ συνειδησῆ του πῶς πολὺ, σὰ νὰ τὸν ἔψεγε πῶς βαρεῖα γιὰ τὸ θάνατο τῆς Ὀλιᾶς. Εἶτανε κακορίζικος καὶ ὁ καιρός. Τῆ δεφτέρᾳ, ἐντεκα τοῦ Ἀλωνάρη, ξέσπασε φουρτοῦνα τρομάρα, οἱ θεόρατες κορφές τῶ δεινῶνε ποὺ μπρὸς στὸ σπῆτι· σοῦ σκεπάζανε τὴ θάλασσα μὲ τὶς γυροῦζάπλωτες φυλλωσιές τους, ἄξανα σοῦ ξεσκεπάζανε ἀλάκκισο τὸ οὐρανοθάλασσο, σοῦ δείχνανε κύματα μανισμένα, σηκωτά, τόσο δυνατὰ εσιόντανε, χτυπιόντανε ἢ μὲ μὲ τὴν ἄλληνε οἱ κορφές, κατεβαίνανε λές νὰ πλακώσουνε σπῆτι καὶ περιβόλι. Ἐπσε ἀστροπελέκι πλάγι στὸ σιτόσπαρτο λιβάδι. Καὶ σὺν πέρασε ἢ μπόρα, χλωμὴ κατὰχλω-

μη ἀπόμεινε ἢ πρασινάδα, δειλιασμένη, χαμένη, χτυπημένη κι ἀφήτῃ ἀπὸ τὸ κακό.

—«Πατέρα, ρώτησε ἢ Μοιρίτα, μήπως καὶ φοβήθηκε ἢ Κατινούλα στὸ Παρίσι, ἂν εἶχανε τὰ ἴδια καὶ καὶ; Ὁκ τῆς γράψω».

—«Γλήγορα, γλήγορα, τῆς ἀποκρίθηκε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, θέξῃ κ' ἢ Κατινούλα μὲ τὴν θεῖα, μὲ τὸν καμαρωμένο σου τὸν Πάβλο!»

Ἀνέθηκε στὸ γραφεῖο του ἀπάνω νὰ ἐργαστῇ ὁ Ἀντρέας. Μὰ τὸν πῆραν οἱ λογισμοί. Τὴν Ὀλια συλλογιότανε. Ἀχ! ἔπρεπε τότε; ἀμέσως νὰ πάη. Τοῦ τὸλεγε κιόλας ἀπαντώντας σ' ἕνα γράμμα του ὅπου τῆς μιλοῦσε γιὰ τὸν ἐρχομὸν του. Ἄ μὴ σὲ μέλη. Καλὰ εἶμαι. Κι ἀφοῦ ἔρχεσαι, θὰ γειάνω. Μιὰ ματιὰ σου θὰ μὲ σώσῃ. Ὁ ἄ μὲ σώσῃ! Ἀπὸ κείνα τὰ λόγια ποὺ τὰ διαβάζει κανεὶς καὶ δὲν προσέχει, ποὺ τὰ καταλαβαίνει κατόπι! Ἀργά! Ἡ Ὀλια ἤξερε τί λέει. Μὲ νόημα, μὲ τὸ νόημα τὸ σοβαρὸ τῆς βυθινοῦιωθης καρδιάς τῆς, εἶτανε ὡς κ' οἱ φραστοῦλες ἐκεῖνες ποὺ οἱ ἄλλες τίς συνηθίζουσε ὅπως τύχη. Τοῦ κάκου! Ἀμέλησε, δὲν ἔκαμε τὸ χρέος του. Ζοῦσε μέσα στὴν πλάνη, ὠτολουσμένος θαμπαμένος ἀπὸ τίς ἀχτίδες τίς χρυσές τῆς. Μὰ πλάνη, ἀκόμη καὶ τώρα, ὅλη του ἢ ζωὴ. Μὰ ἢ παντοκίνητη ἔλ-

πίδα, ποὺ εἶναι χρήσιμη σὲ πολλοὺς ἀθρώπους, ὅταν τοὺς ἀναστυλῶνε στὸν καημὸ καὶ τοὺς σπρώχνει σὲ καμώματα γενναῖα, εἶναι γιὰ πολλοὺς ἄλλους ἀπάτη, ἀπάτη ποὺ γελᾷ τοὺς λαφρόμυαλους τοὺς πόθους. Ζυγώνει ὅσο τίποτα δὲν ἐμχθεῖ, ὅσο ἢ ζέστα τῆς φωτιᾶς δὲ σοῦ ἐκάψε τὸ πόδι. Σοφὰ ξεπρόβαλε στὸ φῶς ὁ περίφημος ὁ λόγος, πῶς κάποτε τὸ κακό φαίνεται καλὸ ἴσα ἴσα σὲ κείνονε ποὺ κάποιος θεὸς τὸν πηγαίνει, ψυχὴ καὶ σάρκα, στὸ χαμὸ του. Εἶναι θεὰ καὶ ἢ Ἀπάτη· μπροστὰ μας βαδίζει. μὲ τῶραϊο τὸ πρόσωπό τῆς ποὺ μᾶς πείθει, μὲ τὸ χαμόγελο ποὺ μᾶς τάζει πλῆθος ἀγαθὰ, στῆς Ἐφτυχίας τὸ παλάτι, λείει, θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ, ὡσπου νὰ μᾶς γκρεμίσῃ στὰ βράθρα, κρυφά.

Ἐνῶ τὰ μελετοῦσε ἀφτὰ ὁ Ἀντρέας μὲ τὸ νοῦ του, θυμῆθηκε ἄξαρνα πῶς δικὰ του δὲν εἶτανε, πῶς τέτοιες σκέψεις ἀπαρῆλλαχτα διάβασε στὴν Ἀντιγόνη καὶ σὲ κάτι σκόλια τῆς ἐκδοσης ποὺ ἔφερε μαζὶ του στὸ Χαμονοκόρφι. Περίεργο, πολὺ περίεργο πρᾶμα! Πρῶτη φορὰ παρατηροῦσε πῶς οἱ στίχοι τοῦ ἀγαπημένου του ποιητῆ τειριάζανε μὲ τὴν ζωὴ του, βρίσκανε στὴν καρδίαν του ἀντίλαλο, τοῦ ἐρμηνεῖβανε καὶ τὰ πάθια του. Εἶδαμε πῶς στὴν ἀρρώστια τοῦ Φιλοκτήτη μόλις πρόσεξε τὴν Ἠλένην, ποὺ

Ζήτε τόσο πολύ με τα περασμένα μεγαλεία, με το εύκλειες παρελθόν, ώστε ακόμη και όταν καμιά φορά κατεβήτε σ' εμάς κάτω, στην πόλη, ό νους σας πάντα στα άλλα είναι γυρισμένος και δεν μπορείτε να βρεθίτε στα νερά σας με την σημερινή κατάσταση, τα τωρινά χάλια. "Ετσι, για να πούμε, έχετε κηρύξει πόλεμο κατά των Περιλαιμίων, (μόνο που δεν μας είπατε ακόμη, ποιοί είναι αυτοί οι κύ- Περιλαίμιοι), όταν δήτε κανένα να φορη γελέκο ή σουρτουκι, του επιτίθεσθε, επειδή «δεν έχει αίσθη- ση»... όχι του κρύου, αλλά «του καλού». Από όλην την ζωή των Αθηνών, από όλα τα ζωντανά, όλα τα τωρινά βλέπετε, «νοείτε», μόνο όσα δεν άλλαξαν. Ξέρετε μόνο τα άρχαία, και αυτά βλέπετε ακόμη κι εκεί που δεν είναι. Στο Φάληρο βλέπετε ρηγιμί- νας παρά θιν' αιδός και ιριήρεις. Ξέρετε μόνο ό,τι είναι στον αέρα: αλλά και από αυτά όλα πάλι, μόνο τα νεκρά, όσα δεν μιλούν. Στοιχηματίζω πώς δεν «νοείτε» τί είναι το σπουργίτι, τί είναι το γε- ράκι. Θα άκούτε το κελίθημα των άηδονιών, στον Βασιλικό κήπο καμιά μαγευτική νυχτιά και θα σας θυμίζει το πολύ πολύ τον κέλαδον και ορυμαγδόν των δημηκίων ήρώων. Από όσα είναι: στον αέρα ξέ- ρετε μόνο τα όρμιοειδή, (τίς σερμπαντίνες: αυτό το «εικάζω» επειδή δεν τό λέτε καθαρά: τα παρακά- τω όμως τα πήρα από το φιλικό σας γράμμα) τον κυανούν ήμων ούρανον, ός διεπαιδαγώγησε την ψυ- χήν σας (πώς;) και τις πινακίδες των μαγαζιών.

"Ετσι μας πληροφορείτε, ότι ή μπίρα πουλιέται στα ζυθοπωλεία, ότι τό ψωμί σας τό αγοράζετε στα άρτοποιεία, και ότι καταφεύγετε στα μπακάλικα των παντοπωλίων, κάθε φορά που έχετε έλλειψη ά- βυστιάνης ή άφύων. Κι αυτό δηλαδή δεν τό λέτε καθαρά, αλλά υποθέτω ότι τέτοια τρώτε. Ένας άνθρωπος, του οποίου ή γλώσσα είναι απότοια ύπαρ- χει και εύρίσκεται γίνεται να βάλη εις τό στόμα του σαρόδες: φρ! αυτές είναι καλές για τους ά- παισίους χυδαϊστάς: αυτές ές μείνουν για κείνους που τους λείπει «ή εύγένεια της ψυχής εκείνη ής» κλπ. Τό ίδιο και με την άβυστιάνη, ή άβυστιάνη, της άβυστιάνης. «Εύρίσκετε, κύριοι, εν τή γλώσση αυτή τίποτε τό επιλήψιμον;» καθόλου. "Η μου- σιάρδα πάλι της μουσιάρδας, άν τό πη κανείς, ή ψυχή του γέμει ταπεινών αισθημάτων. "Ας μείνη λοιπόν και αυτή για όσους δεν έχουν αυτιά για την γλυκυτέραν μουσικήν. Μόνο με τους παντοπώλας τά μπλέξατε. "Εδώ μας τά χαλάτε. "Ο Κοραής τους

είχε βαφτίσει βακαλλίας: έτσι και τή λέσχη σας την έλεγε κλωβόν (γιατί άραγε;) δεν έχετε λίγα σέβη και για μας; μη ξεχνάτε πώς μας είπατε θηριά: άλλ' άφου όνειδίζετε και τον Κοραήν τί να είπω πλέον;

"Αλλά θα πω ακόμη κάτι. Γιατί μου φαίνεται ότι οι πτερυγισμοί του πνεύματός σας στους άρ- χαίους συνδέονται με κάποια γενικώτερη άφρημαδα ή όπως κι άν τό λέν οι ψυχίατροι. Λουστρένετε τά παπούτσια σας, και την στιγμή όπου τό παιδί ρω- τή, άν ό κύριος θέλη βερνίκι, έσεις κάμπετε σκέψεις για τό πατριωτικόν μένος των μικρών βιοπαλαι- στών, και τό αίσθημα του καλού των μεταλλαζάν- των τά αυτών όνόματα εις στιλβωτάς ύποδημάτων.

Στιλβωτής ύποδημάτων άντί λούστρου: ή λέξη μου άρέσει: δεν είναι άσκημη: μόνο που είναι λίγο μικρή. "Επί τέλους όμως είναι κλή: τό λουστράρι- σμα βαστή άρκετή ώρξ, ώστε προφτάνει κανείς να πη. «Στιλβωταύποδημάτων: πρόσεχε τον νούν κάλ- λιον» δεν στιλβούς εύ τά ύποδήματα». "Αν όμως πρόκειται να βρίσετε κανένα, να τον «προσαγορεύ- σητε», καθώς τό λέτε, και να τον πητε: λούστρο: πώς θα τον είπητε τότε; στιλβωτά ύποδημάτων;

Τό βλέπετε υποθέτω και μόνος σας, ότι είναι όλως διόλου άδύνατο να συνεννοηθούμε. Να λοιπόν τί είχαμε μόνο να σας πούμε. Είστε έλεύθεροι να έχετε ό,τι γνώμη θέλετε για την φύση και τον σκοπό της Μεταρρυθμίσεως, για τό πνευματικό και ήθικό ποιόν και τά έλατήρια των όπαδών της.

Δέν ζητούμε καθόλου να σας «έξαναγκάσωμεν» — ποός σας εξήνάγκασε; σας εξέβιασε ποτέ κανέ- νας δημοτικιστής στο δρόμο: — να καταλάβετε την άνυπολόγιστη, κοινωνική, παιδαγωγική, λαοπλα- στική σημασία που έχει ή Αναμόρφωση;

Πρέπει όμως, άν όχι άλλο, τουλάχιστο να κα- ταλάβετε, ότι δεν σας δώσαμε τό δικαίωμα ναμφι- σθητήτε την φιλοπατρία κανενός μας, κανενός Έλ- ληνος δημοτικιστή. "Αλλά τουλάχιστο γυρεύουμε σεβασμό προς την ειλικρίνεια των προσώπων που ά- γωνίζονται τον άγώνα τον καλόν. Και άν δεν σας περισσεύει σεβασμός για τά πρόσωπα, άπαιτούμε τον σεβασμό προς την έλευθερία της γνώ- μης, της ιδέας.

(άκολουθεί)

ΜΑΝΩΛΗΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΔΗΣ

την πήρε κατόπι να τή σπουδάσθ, έμελλε μόνο πιο ύστερα να τή νοίωση κατάβάθά του. Και να που τώρα, έτσι, με μιάς, του γέμιζε την ύπαρξή του ή Αντιγόνη. Θάξρεψε πώς στην Αντιγόνη έβλεπε τά ιστορικά του, έβλεπε ως και κείνα που έπρεπε να κάμη και που δεν τάκαμε. Ξαναπέρασε τον άμι- κητο χορό, "Ερωσ άνίκατε μάχαν. "Αχ! ή "Αγάπη! "Αχ! τά μάγουλα της κόρης τά τρυφερά όπου φώ- λιαζε ή "Αγάπη, τότες, όταν την άντάμωσε στα γεφυράκια της Βενετίας! "Ετρεξε γοργά να την πιά- ση, την έπιασε, μά έπειτα δεν την άκολούθησε ως τό σημάδι που του φώναζε ή "Αγάπη να την άκο- λουθήση, δεν την άκολούθησε ως τον τάφο, σαν τον Αίμωνα που θάφτηκε με την άγάπη του μαζί! "Αχ! τί θάνατος εκείνος! Και πώς καταλάβαινε ζωή και θάνατο συνάμα ό μεγάλος ό ποιητής! Μιλούμε οι νεώτεροι έμεις για αίσθημα, για κόσμους ήθικούς που τους άνακαλύψαμε τάχα, για καινούρια καρδιο- χτύπια της άγάπης. Κοίταξε τον Αίμωνα τον άρ- χαίο πώς σκοτώνεται, άφου σκοτώθηκε ή Αντιγόνη, πώς βίχεται ξεφρενιασμένος, πώς τυλίγεται μέσα στην ύγρή, στην έτοιμέθανη άγκαλιά της παρθένας, και πώς με τό στερνό τό φύσημα χύνει στο πρόσω- πό της τό λεφκό, τό μαυροκόκκινο τό ρέμα που πε-

τίεται σουβλιά προς τό κορμί της από τό στήθος του τό λαβωμένο. Κείται δε νεκρός περι νεκρω. Και τί λύσσα, και τί φουρτούνα, και τί θάξρος στη γλώσ- σα του ποιητή, που ό τι κι άν πής δεν τή φτάνει. Να Πάολος και ή Φραντζέσκα! Να πώς τελέστη- κε ό γάμος τους ό μυστικός στους δόμους του "Αδη — όπου δεν κατέθηκε ό Αντρέας με την "Ολια.

"Η Πλάνη και πάντα ή Πλάνη! Πάντα ή ά- σπλαχνη θεά! Μήπως σαν τον Κρέοντα κι ό "Αν- τρέας, από πλάνη — και τί πείραζε που ή πλάνη του έίτανε άλλη; — δεν την άφησε, δεν την παρήτησε, δεν την ξώρισε, δεν την κλείδωσε, όπως κι ό τυράν- νος την Αντιγόνη, ζωντανή, στην πέτρινη την κά- μαρα, στη σκότεινη σπηλιά, στο λιθόστρωτο τάφο της "Αρρώστιας, άπ' όπου δεν μπορείς πια να βγή; Μήπως δεν είναι άσπαστος γύρο γύρο σου τοίχος κ' ή "Αρρώστια; Κουνίσαι, θέλεις να ξεκινήσης, άδύνα- το. Ένα παραθύρο νάνοίξης, μιά πόρτα, μιά χαρ- μάδα, τίποτα! Την άνάσα σου γυρέβεις και δεν τή βρίσκεις. Σηκώνεσαι και ξαναπέφτεις. Στο κρεβάτι, στο κρεβάτι με τή θερμή. Και δεν τό καταλάβαινε ό Αντρέας!

"Αξαφνα, σά να του πέρασε ιδέα στο νού του, άστροπελέκι, έσκυψε στο γραφείο του, χωρίς καλ-

‘Ο ΝΟΥΜΑΣ,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Για την Ελλάδα Δρ. 10. — Για τό 'Εξωτερικό Φρ. χρ. 10.

20 λεπτά τό φύλλο λεπτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ: Στα κίόσκια της Πλατείας Συντάγ- ματος, 'Ομόνοιας, 'Υπουργείου Οικονομικών, Σταθμού Τροχόδρου, ('Οφθαλμιατρείο), Βουλής, Σταθμού ύπόγειου Σιδηρόδρου ('Ομόνοια), στο καρποπω- λείο Μανωλακάκη (Πλατεία Στουρνάρα), 'Εξάρχεια, στα βιβλιοπωλεία «Εστίας» Γ. Κολάρου και Σακέ- του [όδός Σταδίου, άντικρή στη Βουλή]. Στο Βό' ο βιβλιοπωλείο Χριστόπουλου.

"Η συντρομή πλερώνεται μπροστά κ' είναι ένός χρόνου πάντα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Τύπος που δε μορφώνει — Πρόεδρος που πλε- ρώνει — Πριγκηπικό γράμμα — Νόμος για τους μαλλιαρούς!

ΚΑΛΑ τό ειπε ό κ. Παπαμιτόπουλος την περασμένη Τρίτη στη Βουλή. Γιατί, μαθες, να μην πλερώνοντε φόρο για τό χαρτί τους οι φημερίδες, και να πλερώνοντε φόρο οι άλλοι εκδότες; μήπως, ειπε, δεν ύπάχει μιά μερίδα της δη- μοσιογραφίας που με τά πορογραφήματά της διαφθείρει τους αναγνώστες της;

"Ολοι συμφωνούμε σ' αυτό κι όλοι συμφωνούμε ακόμα πώς άν τό χαρτί φορολογούτανε κ' ήταν κάποις άκριβότερο, και φημερίδες λιγότερες θα βγαίνανε και όσες βγαίνοντε δε θα μεταμορφωνόντουσαν κάθε ώρα και στιγμή σε σεντόνια και δε θαναταζόντουσαν από τή σεντονοποίηση τους να δημο- σιεύουν κάθε λογής παλιοπράματα.

"Όσοι έποστηρίξουν τό άφρολόγητο του δημοσιογραφικού χαρτιού, πιστεύουν πώς ό τύπος μορφώνει την κοινή γνώμη και γι, αυτό πρέπει γρή και τις σκεπτικές εικόλες του. Αυτό μπορεί να γίνεται σ' όλο τον άλλο κόσμο, έξόν από τό Ρωμαίικο: γιατί εδώ, ή κοινή γνώμη που μορφώθηκε, και τέτια που μορφώθηκε, από τον τύπο, κάθε ήλλο είναι παρά για να την καμαρώσει κανείς. "Οτα λοιπόν ό τύπος άπο- φυλάνει, άντι να μορφώνει, την κοινή γνώμη, έχει τό Κρά- τος υποχρέωση να τής βάλει όσα μέγισμα μπορεί περισσότε- ρα. Κ' ένα από τά μέγισμα είναι κ' ή φορολογία του χαρτιού.

*

ΜΑΘΑΜΕ κι αυτό από τή Βουλή μας και μας τήπε

κκλά να ξέρη τί κάμη, πήρε χαρτί, βούτηξε την πένα του στο καλαμάρι, έγραψε μάνι μάνι της "Αν- νας, να φροντίση με τά δυνατά της για την Κατι- νούλα. Μήπως τάχα την άμέλησε κι άφτή; Μή- πως ή Πλάνη...;

Τις δεκατρείς του Άλωνάρη, τετάρτη, έγραψε της Κατινούλας της ίδιας. Να κάμη, κουράγιο και γλήγορα να γειάνη. "Ο Αντρέας δεν τόγραψε τό γράμμα του δίχως σκοπό τέτοια μέρα. "Η Κατινού- λα θα τό λάβαινε τις δεκατέσσερεις και τό ξέρε- τί θα πη να την έθυμη ή Κύριος τή μέρα εκείνη. Τόν ξυπνούσε ή άγάπη της "Ολιας από την πλάνη του την παλιά, κι ό πεθαμμένος ό ποιητής σκόρπιζε ακόμη από τους στίχους του ζωή.

(άκολουθεί)